

PASKUTINĖ VASAROS NAKTIS

Šlama naktis, pilna šikšnosparnių.
Medžių lapuose
sausas žiogų čirškimas, –
lyg kaltų dalgius fosforiniai žmogeliai –
vasarą kirs rytoj.

Tvankioj samanų tyloj pilna sraigių.
Lyg skruzdžių maža šventovė
šviečia pūdamas keltas –
grybų naktis.

Dvelkia salsva šiluma,
lyg alsuotų į veidą
didžiulis nematomas gyvulys...
Toli ten
į užmirštus šulinius krito žvaigždė –
mirė boružė.

Pūvančio kelmo šviesoj
šviečiančią ranką keliu
lyg dovaną žemei –
vasarą kirs rytoj.

Kvepia spalvos ir rankos.
Kvepia šienas lietum ir miegu.
Debesiu paukščiai raudoni
skrenda prieš vėją
tiesiai link saulės laidos.

Užsimerkęs berniukas dainuoja
prieš besileidžiančią saulę –
jis nori prarėkti saulėlydžio spalvą
ir kimsta.

Leidžias naktis
šiltais vasarojų sparnais
ir užspaudžia berniuko vokus:
per naktį jo miegas
kvepės ajerais.

O ten laukuose – tarsi kaugės
stovėdami miega arkliai.
Ir sapnas – lyg basas berniukas –
nueina stogų mėnesiena.

Ten pūva lapai tvenkiny, apaugo kerpėm tvoros.
Ten vaikštau basas. Upėj maudaus.
Žmonių ten akys mėlynos kaip oras,
ir rods girdi, kaip samanom tylą apauga.

Ta knygų atversta tylą! Tie nepradėti
skaityti laikraščiai. Tie indai,
kur patys pradeda tyloj skambėti.
Tie ratilai vandens, iš nieko ką pasklinda!

Be garso ten gyvena. Žingsniai šnara
sekmadienį kaip varpos vasarojų.
Gamtos sustingęs žvilgsnis – ir taip gera,
tarsi boružė širdimi ropoja.

Mintys šiandieną tarytum padangė,
taip žydra – nei galo, nei krašto,
taip laisva, erdvu, kad net spengia –
lyg gavus amnestijos raštą.

Žolės pernykštės po vėjų kanopomis linksta.
Einu apsiglėbęs su vėjais – savais!
Numirusį išveža sniegą.
Žiemai nelinksma –
pavasari drabsto purvais!

Akis kai užmerkiu – lyg stirna kvėpuotų
žole ir miškais. Dūzgia bitėm šilai.
Bėga arkliai per laukus, per balandį vėjuotą,
plaikstos jų karčiai, lyg degtų kaklai.

Tai šitiek gyvybės! Dabar mano laikas.
Vienplaukis aš galvą užversiu į viršų.
Ir taip laukuos pasiklysiu toli tarsi vaikas,
savo vardą užmiršiu.

Kaip vakaras mėlyni paukščiai sutupia gluosnius.
Rankos nusviro, pašventintos žemės darbų.
Mintim – kaip delnais – tave nepaliesdamas glostau
ir žodžiais – be žodžių tau vakaro tylą kalbu.

Vasaros nuovargis medžių viršūnėse renkas.
Slėniai pilni vakarinės miglos.
Lyg šaką nulaužtą laikau tavo ranką –
tu be garso verki nuo tylos.

Girkisi šulinio svirtys, lyg gervės išskristų.
Nuo vasaros prisiminimų – jau šalta.
Ir žmonės pažvelgt į akis neišdrįsta –
lyg gerumu viens kitam nusikalto.

Pritilo gamta, tarsi visko, kas buvo, gailėtų.
Skausmingas geluonis – mirtis peteliškių tyli.
Suvirpa tylą, kai kala ganykloje mieta –
lyg muštų kažką negailestingai, toli.

Čia viskas dabar nusistovi ir aišku.
Į sieną vinis įkalta – lig mirties.
Ir kartais man rodosi – žemėje vaikštau
su dideliu lietu pūkščiu ant peties.

Šviesos tiek, kiek vaikas pabertų iš saujos.
Kažko dar nesuprasto ir nepažinto gailiuos.
O tu nebijoki – dar tavo bus saulė,
baltai ji kelius tau nuklos.

Kai žodžiai tarsi akmenys ir kai nelengva,
pašauk lyg paukščio šauksmas – iš toli.
Ant kalno tris pušis į šiaurę vėjas lenkia
ir sveikinasi nepažįstami kely.

O baltos obelys kaip rūkas virš vandens čia.
Gal dirvoj mus apars ir pelenais apsės...
Tik prie namų sudegusių, prie slenksčio,
aš būsiu akmeniu tau atsisėst.

Per naktį malkas pjovė du lokiai.
Per naktį pjuvenom pasnigs,
ir bus balti laukai.
Apsnigs ramiai ir tyliai mano atmintį,
apsnigs ramiai šiąnakt kaip akmenį.

Rytoj nebus kelių ir nieko –
ir bus baugu supurvint švarų sniegą,
tave paliest – kareivių atmintį –
kaip antkapį – kaip antkapį – kaip akmenį.

SAUSIS

Tarsi greitoji kaukia vėjas –
o man dar per anksti infarktas.
Dabar žiema – balta šlavėja
visuos kiemuos jau daro tvarką.

Tą ilgą vakarą prie židinio
verčiu aš į vienatvės kalbą.
Ir nuo gyvenimo – vien žodinio –
gal rasiu ugnyje pagalbą

ir tam keistam šešėlių šoky,
žarijų blyksny kiekvienam...
Numirti aš dar neišmokau.
Tik kaukia vėjas. Dar ne man?

O gal ką nors suvažinėjo?
Taip nejauku nuo to kaukimo. –
Ten sniegina balta šlavėja
sniege užšluoja baisią žymę.

Be pėdsakų paskui nueina:
ir neišeit, neišvažiuoti...
Girdžiu ugnies pirmąją dainą.
Galvoju, – ką rytoj galvoti?

Medžiais tikėk,
savim, vandeny atspindėta,
tikėk.

Lėk telegramom, laidais,
šaukis paštais, laiškais...
Keliui manęs pavydėk,
žaibui manęs pavydėk.

Jeigu į kapą nuleis, kas padės
vėl man išlipt iš duobės,
pievas matyt ir žvaigždes,
mėlyno laiško raides?

Plentuose pėdsakai mano sušals.
Tūkstantį kartų langai pabals...
Tūkstantį pirmąjį...

Ko tu tyli?

Būsiu jau tavo plaukai žili.

Būsiu jau tavo senais laiškais,
būsiu jau tavo baltagalviais vaikais.
Vaivorykštės senos miegos vandeny,
žaibo pėdsakai ges vilny.

O tu netikėki žilais plaukais.
O tu tikėki melsvais laiškais.
Medžiais tikėk,
Savim, vandeny atspindėta, tikėk.

+ + +

Jeigu aš medis, kurį kada nors nukirs,
iš manęs nedarykit tvorų,
nesupjaukite malkoms.

Iš manęs padarykite lieptą,
duris arba slenkstį,
ties kuriuo pasisveikina.